

Jaz in mi za vas

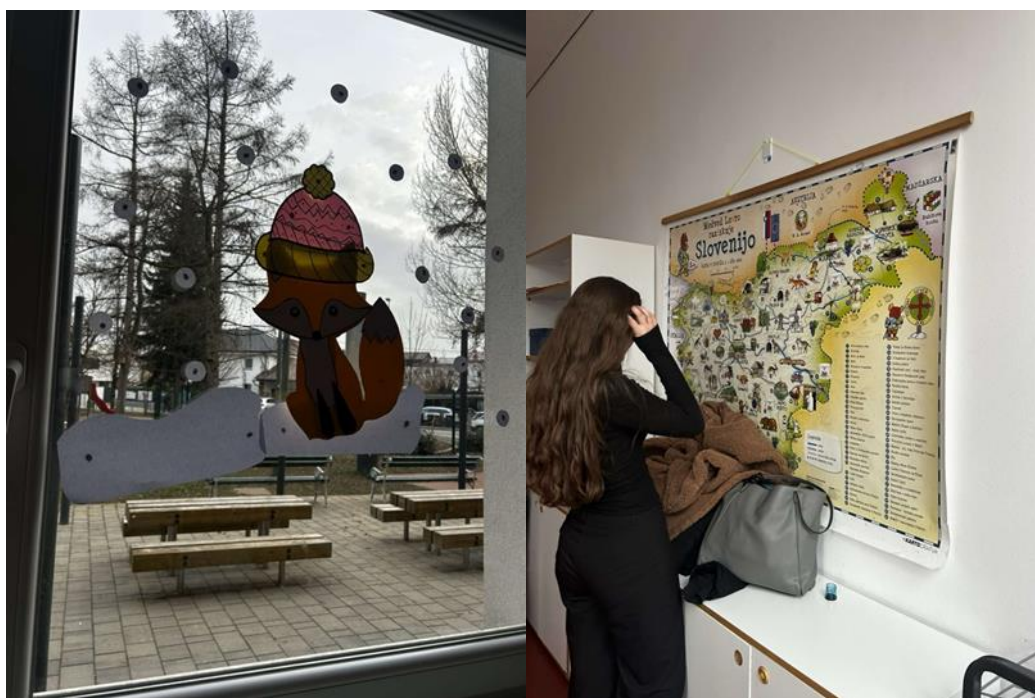
Projektno delo za tretješolce

POROČILO 3. C

Aida Ališić – OŠ Vrhovci (3. C).....	1
Maks Cesar – OŠ Kolezija (2. razredi)	2
Ajda Eiselt – OŠ Vižmarje Brod.....	2
Jakob Ferjan – OŠ Prežihovega Voranca Ljubljana (2. A).....	3
Haris Grabus – OŠ Dravlje	3
Neli Hadžić – OŠ Karla Destovnika Kajuha	4
Din Hairlahović – OŠ Vencija Perka.....	5
Maruša Južina – OŠ Vrhovci (3. C)	6
Rozalija Kogoj – OŠ Jožeta Moškriča (2. A)	7
Lia Končan – OŠ Dragomelj (1. B).....	7
Ana Kostnapfel – OŠ Toneta Čufarja	8
Matija Lebar – OŠ Božidarja Jakca	9
Naja Ajša Lozar Mrevlje – OŠ Prežihovega Voranca.....	10
Monika Minjovič – OŠ Jožeta Moškriča (2. A).....	11
Matija Petejan – OŠ n. h. Maksa Pečarja	12
Meta Pompe – OŠ Prežihov Voranc	13
Eva Schweiger – OŠ Šentvid (2. razred)	13
Neža Sitar – OŠ Prežihov Voranc.....	14
Katja Svenšek – OŠ Prežihovega Voranca (3. A)	14
David Šega – OŠ Dravlje	15
Val Šegatin – OŠ Dravlje	15
Lina Turk – OŠ Šentvid.....	16
Urh Uratnik – OŠ Rodica (9. in 5. razred).....	16
Liam Zohil – OŠ Karla Destovnika Kajuha	17
Sebastian Zule – OŠ n. h. Maksa Pečarja.....	18
Maksimilijan Žarič – OŠ Božidarja Jakca.....	19
Lara Žejn – OŠ Zadobrova (1. B)	20
Nika Žejn – OŠ Zadobrova (1. B).....	21
Maša Žgur – OŠ Toneta Čufarja.....	22

Aida Ališić – OŠ Vrhovci (3. C)

S sošolko Marušo sva se odločili, da bova projektno delo opravljali na moji nekdanji osnovni šoli – OŠ Vrhovci. Sprva sva stopili v kontakt z ravnateljico in se dogovorili za kratek sestanek o poteku in načrtu dela. Pod mentorstvom moje nekdanje učiteljice sva obiskovali razred 3. C. Obiske sva opravljali v podaljšanem bivanju v mesecu decembru in januarju. V načrtu sva imeli zimsko-božično temo, a nisva ustvarili nobenih fiksnih načrtov, saj nisva bili prepričani glede koncentracije in sodelovanja učencev. Po prvem srečanju sva se odločili za bolj sproščen in spontan pristop. Vsaka je pristopila k učencem, ki so bili sprva malo bolj zadržani, a po nekaj minutah sproščenega pogovora so se tudi oni sprostili. Velikokrat smo se igrali različne družabne igre, kazali so nama njihove igrače in karte in naju celo učili kvačkanja. Mnogokrat pa sva tudi pomagali pri domačih nalogah. Čeprav so te bile zahtevane in jih je bilo razmeroma veliko, so bili vztrajni in zagnani. Največ težav so imeli z branjem ure, kar je tudi meni predstavljalo izziv, saj nisem bila prepričana, kako naj jim razložim ta koncept na čim bolj razumljiv način. To je le eden od primerov, kako je ta projekt vplival na moje znanje in izkušnje. Spoznala sem se s konceptom učenja mlajših in iskanja kreativnega načina za razlago meni preprostih nalog. Tudi otroci, s katerimi sva delali, so bili zelo prijazni, energični in radovedni. Pokazali so mi, kako potrpežljivo in organizirano je delo učitelja, prav tako pa, kaj pomeni biti odgovoren za otroke in imeti vpliv na njih. Sam projekt mi je bil všeč, naučila sem nekaj novega, pridobila sem izkušnje in vzbudila spomine na moja osnovnošolska leta. Še vedno pa se zgodi, ker živim v bližini šole, da k meni pristopijo nekateri učenci in vprašajo zame in Marušo, kar me vedno nasmeji in polepša dan.

Maks Cesar – OŠ Kolezija (2. razredi)

Ko sem izvedel za projekt prostovoljstva na osnovnih šolah, sem imel sprva zelo mešane občutke. Kljub temu da se mi zdi, da se znam ukvarjati z otroki, nisem bil prepričan, ali bom lahko prevzel vlogo mentorja celotnega razreda.

Največji izziv pri načrtovanju projekta je bilo iskanje dejavnosti, ki bi otroke zanimale. Že po prvem obisku osnovne šole sem opazil, da je pri učencih prve triade najtežje vzpostaviti motivacijo in interes. Izvedba aktivnosti je včasih zahtevala nekaj potrpežljivosti, a s sproščenim pristopom so se učenci hitro začeli zanimati za dejavnosti, ki sem jih pripravil.

Priprave na dejavnosti so zahtevale kar nekaj časa in truda. Pri tem so mi pomagale izkušnje, ki sem jih pridobil v šoli, ter nasveti učiteljev osnovne šole. Začel sem z bolj spoznavnimi dejavnostmi, kasneje pa sem vpeljal tudi poučne dejavnosti, ki so večinoma vsebovale element igre.

Pri projektu me je najbolj presenetil nov vpogled na učni proces. Slednjega sem doslej vedno opazoval iz perspektive učenca, med projektom pa sem se lahko vživel tudi v perspektivo mentorja. Prav tako me je pozitivno presenetila iskrenost in radovednost učencev prve triade.

Ta izkušnja mi je omogočila boljše razumevanje dela učiteljev in razvila moje sposobnosti dela z otroki. Naučil sem se potrpežljivosti, prilagodljivosti in organizacije, ki so veščine, potrebne za takšno delo. Izkušnje z otroki so koristne in uporabne skozi celotno življenje.

Za zaključek lahko povem, da bi se projekta danes lotil bolj samozavestno, saj zdaj vem, kaj lahko pričakujem od tovrstnega dela. Takšno delo bi priporočil vsakomur, ki želi pridobiti izkušnje pri delu z otroki. Menim, da mi je prostovoljno delo v šoli odprlo nove poglede na šolski sistem in mi pokazalo pomembnost pedagoških poklicev.

Ajda Eiselt – OŠ Vižmarje Brod

Ko sem izvedela za prostovoljstvo, sem mislila, da bosta organizacija in komunikacija z mentorico Barbaro Pliberšek težko izvedljivi zaradi burnega dogajanja na osnovni šoli (šola v naravi, šolski nastopi ...) in svojega natrpanega urnika, ki poteka v dopoldanskem času. Vendar se nam je uspelo uskladiti in sem z odpovedovanjem nekaterim stvarem uspešno izpeljala prostovoljno delo. Naša prva skupna ura se ne more primerjati z zadnjo. Sprva so me vikali in niso točno vedeli, zakaj sem pravzaprav tam. Sčasoma smo se povezali preko izdelovanja origamija in družabnih iger. Spraševali so me, kdaj naslednjič ponovno pridem, in so me pričakali s prijaznimi pogledi. Kljub temu delo z njimi ni bilo tako enostavno. Včasih so me trije naenkrat spraševali o popolnoma nasprotnih stvareh in nisem točno vedela, komu odgovoriti najprej. Prav tako sem pregledovala njihove domače naloge, ki so bile včasih neberljive. Vseeno mi izkušnja pomeni veliko, saj sem se naučila prilagajanja urniku drugih in pogoste preobremenitve učiteljske pozicije, saj se nisem zavedala bremena hrupa in otroške razigranosti. Naučila sem se tudi tega, kako hitro se lahko otroci navežejo na človeka in kako nujno potrebujejo skrb in varnost.

Jakob Ferjan – OŠ Prežihovega Voranca Ljubljana (2. A)

Moje prostovoljno delo je potekalo na OŠ Prežihovega Voranca, v razredu 2. a, čeprav te šole sam nisem obiskoval. Same naloge se nisem preveč veselil, ker mi šolsko delo z otroki ne gre najbolje od rok. Vseeno sem se potrudil, saj sem želel učencem pomagati po svojih najboljših močeh.

Moja naloga v razredu je imela poseben poudarek na delu z enim od učencev, ki je potreboval dodatno pomoč pri učenju. Sprva je bilo vzpostavljanje stika zelo težko – bil je zadržan, hitro je izgubil motivacijo in se težko osredotočil na delo. Kljub mojim prizadevanjem sprva ni pokazal veliko zanimanja za sodelovanje, kar je bilo precej neprijetno in rahlo moteče. A po nekaj srečanjih sva začela graditi zaupanje. Pristopil sem k učenju na bolj sproščen način, vključil igre in pogovor, kar mu je pomagalo, da se je začel bolj angažirati.

Sčasoma sem opazil napredek – naloge je opravljal z večjim zanimanjem, lažje je razumel snov, predvsem pa je postal bolj samozavesten pri izražanju svojih misli. Verjamem, da sem mu uspel pomagati pri učenju in razumevanju obravnavane snovi, hkrati pa sem skozi to izkušnjo tudi sam izboljšal svoje sposobnosti poučevanja. Naučil sem se, kako prilagoditi razlago posamezniku, kako ga motivirati in kako mu pomagati pri premagovanju izzivov.

Delo z učenci mi je pokazalo, kako pomembno je ustvariti spodbudno okolje, kjer se otrok počuti razumljenega in motiviranega za učenje. Kljub začetnim izzivom sem skozi to izkušnjo pridobil nova znanja in veščine, ki mi bodo koristile tudi v drugih situacijah.

Haris Grabus – OŠ Dravlje

Na Gimnaziji Bežigrad smo v 3. C izvajali projekta prostovoljstva. Imeli smo izbiro med vrtci in osnovnimi šolami, a smo se na koncu odločili za osnovne šole. Tam smo pomagali učiteljem podaljšanega bivanja, nekateri pa so nudili strokovno pomoč mlajšim generacijam.

Ko sem prvič slišal za ta projekt, sem imel mešane občutke. Z otroki se rad igram, a vedel sem, da bo vodenje večje skupine otrok velik izziv. Že na začetku projektu sem imel nekaj težav pri iskanju ustrezne šole. Na koncu sem se odločil za Osnovno šolo Dravlje, ki sem jo tudi sam obiskoval.

Skupaj s sošolcem sem sodeloval v podaljšanem bivanju, kjer sem pomagal učitelju pri vodenju ur športne vzgoje. Učitelj je nekajkrat že sam pripravil poligone, na katerem smo nato mi otroke usmerjali. Poleg poligonov smo vodili še različne igre, na koncu skoraj vsake ure pa smo vodili igro med dvema ognjema. Pri vodenju razreda me je najbolj presenetilo to, kako težko je otrokom dati nek ukaz ter kako energični so otroci. Celotna izkušnja je bila zelo prijetna, saj so mi otroci zelo pri srcu.

Ta projekt mi je omogočil pridobivanje neprecenljivih izkušenj. Na nek način sem postal bolj potrpežljiv z otroki, hkrati pa sem se še naučil jasno postavljati odredbe, kar mi bo v življenju mogoče še koristilo. Poleg tega so se mi vrnil še številni spomini, saj sem projekt izvajal na svoji matični osnovni šoli. Projekt bi priporočil vsakomur, saj bi z izvajanjem tega projekta lahko pridobili nove izkušnje ter se spomnili mlajših dni.

Neli Hadžić – OŠ Karla Destovnika Kajuha

Ko sem izvedela, da bom morala opravljati prostovoljno delo v podaljšanem bivanju na osnovni šoli, mi ideja sprva ni bila všeč, saj delo z otroki ni nekaj, kar bi me posebej veselilo.

Pri načrtovanju sem želela pripraviti aktivnosti, ki bi otroke zanimale in jim bile zabavne. Sprva sem mislila, da mi gre dobro, a že po prvem obisku sem ugotovila, da je težko pritegniti njihovo pozornost in se hkrati držati točnega načrta, ki sem si ga pripravila. Ugotovila sem, da se je bolje otrokom prilagajati sproti. Načrt sem spreminjala glede na to, kar jih je v tistem trenutku zanimalo. Zato za naslednje obiske nisem več pripravila točnega načrta, ampak sem skupaj s svojo skupino otrok ugotovila, kaj bomo delali. Otrokom sem ponudila več možnosti, oni so pa sami izbrali dejavnost, ki jih je najbolj pritegnila.

Pri tem delu me najbolj presenetilo, kako močan vpliv imajo učitelji in mentorji na otroke. Posnemajo obnašanje odraslih okoli sebe in se učijo veliko hitreje, kot sem pričakovala. Zanimiva mi je bila tudi njihova iskrenost, saj brez zadržkov povedo vse, kar si mislijo. Najbolj sta mi bili všeč njihova radovednost in želja po tem, da se naučijo nekaj novega.

Ta izkušnja me je naučila potrpežljivosti in tega, da je pri delu z otroki pomembno ohraniti sproščenost. Naučila me je tudi, kako otrokom predstaviti nekaj novega na način, ki ga bodo razumeli.

Menim, da sem pridobila zelo uporabne veščine in da bi se, če bi to delo opravljala ponovno, lotila vsega bolj sproščeno. Takšno delo bi priporočila ljudem, ki radi delajo z otroki, in tistim, ki razumejo njihov način razmišljanja. Pomembno se mi zdi, da so otroci obkroženi z ljudmi, ki jih motivirajo, da so obdani s pozitivnostjo in najpomembneje, da pomagajo ohranjati njihovo željo po znanju.

Din Hairlahović – OŠ Vencija Perka

Ko sem izvedel za projekt, si nisem znal točno predstavljati, kako bo vse skupaj potekalo. Sicer rad delam z otroki, vendar pa sem se zavedal, da bo to predstavljalo velik izziv zame. Hkrati pa sem bil tudi navdušen nad priložnostjo, da lahko svoje znanje prenesem naprej in nekomu olajšam učenje.

Odločil sem se, da bom prostovoljstvo opravljal na svoji nekdanji osnovni šoli v Domžalah, zato sem kontaktiral šolsko svetovalno delavko ter jo prosil za pomoč. Sporočil sem ji, da bi opravljal prostovoljno delo z nudenjem učne pomoči učencem pri naravoslovnih predmetih. O mojem projektu je obvestila ravnateljico ter na šoli izbrala učenko, s katero sem lahko začel sodelovati. Učenka prihaja iz Ukrajine, zaradi česar ima velike težave s slovenščino.

Predhodno sva se dogovorila, katere snovi bova predelala, saj sem se lahko tako ustrezno pripravil na vsako uro. Pripravil sem dodatne razlage, primere in vaje, ki bi ji pomagale bolje razumeti snov. Dobivala sva se na šoli enkrat tedensko po eno šolsko uro. Največji izziv, na katerega sem naletel, je bil ta, da sem se moral prilagoditi njenemu načinu in tempu razmišljanja ter se potruditi, da sem snov razlagal na preprost in razumljiv način ter si pri razlagi pomagal s primeri iz vsakdanjega življenja.

Pri tem projektu me je najbolj presenetilo, kako hitro lahko nekdo napreduje, če mu snov razložiš na način, ki mu ustreza. Navdušil me je tudi napredek učenke ter njeno zadovoljstvo, ko je razumela nekaj, kar ji je pri pouku povzročalo težave. Na trenutke mi je bilo neprijetno, ko sem opazil, da kljub mojim razlagam še vedno ne razume. Vendar pa sem se kljub temu potrudil, da sem ji snov ponovno razložil. Z mojo pomočjo ji je uspelo popraviti vse negativne ocene.

Ta izkušnja mi je prinesla veliko novega. Naučil sem se, kako potrpežljivo razlagati snov in kako se prilagoditi posamezniku. Prav tako sem pridobil veščine jasnega izražanja in komunikacije, ki jih bom zagotovo lahko uporabil pri nadaljnjem nudenju učne pomoči učencem.

S svojim projektom sem zelo zadovoljen, saj sta bila čas in trud, ki sem ju vložil v načrtovanje in izvedbo, uspešno poplačana. Vsekakor bi to delo priporočal tudi drugim, saj je občutek, ko lahko nekomu pomagaš do boljšega razumevanja in uspeha, zares neprecenljiv.

Maruša Južina – OŠ Vrhovci (3. C)

Jaz in sošolka Aida sva se odločili, da bova opravljali projektno delo na OŠ Vrhovci. Najprej sva kontaktirali ravnateljico šole in se v kratkem z njo tudi dobili na krajšem sestanku, kjer smo določili dneve in načrt dela. Dodelila nama je 3. C, ki sva ga obiskovali v času podaljšanega bivanja. Sprva se mi je zdela projektna naloga zelo zahtevna, predvsem iz vidika časovnega vložka. Po drugi strani pa sem se veselila dela z otroki in stopanja iz cone udobja. Osnovno šolo sva obiskovali v decembru in januarju, zato sva želeli imeti dejavnosti z zimskim in božičnim pridihom. Sprva je bil najin načrt ogled božičnega filma, ustvarjanje raznih okraskov in branje pravljic. Na koncu pa sva to opustili, saj nisva še poznali razreda, in sicer koliko imajo učenci koncentracije in potrpežljivosti. Odločili sva se, da bova sproti videli, kaj najbolj ustreza otrokom. Pri prvem obisku sva se odločili za spoznavanje otrok, in sicer se je vsaka usedla zraven učenca in pričela sproščen pogovor. Razred je bil precej energičen in dinamičen, zato si dejavnosti nisva vnaprej pripravljali. Večinoma smo se igrali vislice in razne igrice, ki jih je prinesel eden izmed učencev. Največkrat pa sem pomagala otrokom pri domačih nalogah, zlasti pri matematiki in branju ure. Ta jim je namreč povzročala največ težav, zato sem jim poskušala čim boljše razložiti koncept. Presenetil me je predvsem njihov odnos do dela in vztrajnost pri delanju domačih nalog, ki niso bile lahke in so zahtevale osredotočenost. Hkrati pa nisem pričakovala, da se bom po vsakem obisku počutila tako dobro. Ta projekt mi ni prinesel le izkušenj z otroki, ki mi bodo v življenju prišle prav, temveč tudi spoznavanje njihovega sveta. Kakorkoli pogledam, se mi je to delo zdelo vredno vsakega truda in časa, saj bom lahko te veščine še uporabila. Zdi se mi, da sva se z Aido za prvič dobro lotili projektnega dela, ampak bi si lahko v prihodnje načrt dela malo bolj organizirali. Kljub temu pa sva se v razredu dobro znašli in bi to še kdaj ponovili.

Rozalija Kogoj – OŠ Jožeta Moškriča (2. A)

Prostovoljno delo sem opravljala na svoji nekdanji osnovni šoli, v 2. a oddelku. Sicer imam otroke zelo rada, a sem se dodeljene naloge rahlo ustrašila, saj je razred, ki mi je bil dodeljen, izredno živ, otroke pa je nadvse težko animirati. Posebno zahtevno je bilo deliti pozornost med vse otroke, saj je v razredu veliko posameznikov, s katerimi se je bilo potrebno ukvarjati individualno, da ni prihajalo do nesoglasji v razredu. Večino časa, ki sem ga preživela v razredu, sem otrokom pomagala, oziroma jih spodbujala pri domači nalogi, jim brala ali pa poslušala posameznike, ki so mi glasno brali. Čeprav je bil čas, ki sem ga preživela v 2. a razredu, zelo stresen in sem bila nemalokrat po odhodu iz razreda izmučena, mi je delo priraslo k srcu. Prav zato sem se dogovorila, da bom 2. a razred še naprej redno obiskovala do konca šolskega leta.

Lia Končan – OŠ Dragomelj (1. B)

Projektno delo sem opravljala na svoji nekdanji osnovni šoli OŠ Dragomelj v oddelku 1. b. Naloge se nisem ravno veselila, saj so prvošolci zelo razigrani in težko obvladljivi, jaz pa pri delu z otroki nimam veliko izkušenj. Vseeno pa sem pripravila načrt, in sicer več različnih iger. Skupaj smo se igrali skrivalnice, se lovili, nekaj iger pa so predlagali oni in me jih tudi naučili. S puncami smo skupaj risale in barvale, s fanti pa smo skupaj brali. V igro sem skušala vključiti tudi učenje, zato smo kdaj tudi skupaj računali. Presenetilo me je, kako poslušni so bili otroci, saj so me kljub razigranosti vedno poslušali in upoštevali. Ob vsakem mojem prihodu so bili bolj veseli, oni pa so tudi meni prirasli k srcu. To izkušnjo zelo cenim in menim, da bo ta prišla prav vsakemu izmed nas. Naloge se danes ne bi lotila drugače, zato ker se je kljub mojim planom vse dogajalo bolj spontano, kar se mi zdi še boljše. Zagotovo bi jo ponovila.

Ana Kostnapfel – OŠ Toneta Čufarja

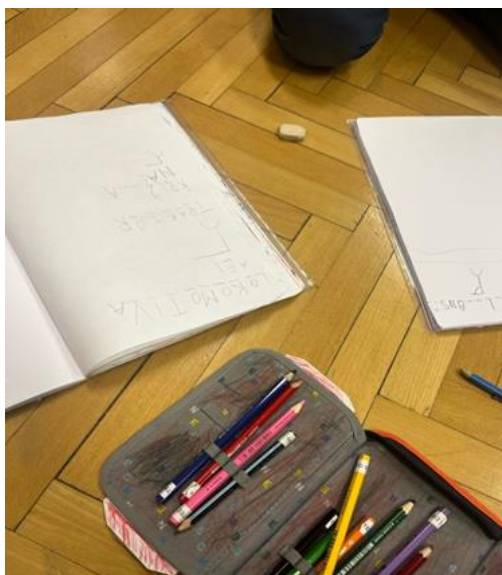
Ko sem izvedela za projekt, bi lahko rekla, da se ga nisem prav posebno veselila, saj sem bila želje, da pomoč (za katero menim, da jo bolj potrebujejo) nudimo starejšim občanom. Ker pa me na obdobje moje osnovne šole vežejo lepi spomini, sem se rade volje spet vrnila.

S sošolko so nama bili dodeljeni učenci petega razreda, ki so v času podaljšanega bivanja pridno delali domače naloge. Včasih je bilo vzdušje malo nerodno, saj so bili vsi precej zaposleni. Tako sva nenehno hodili po razredu ter spraševali, če kdo potrebuje kakšen nasvet ali pomoč, ter jim večinoma pomagali le pri pravopisnih napakah.

Čisto nasprotno so stvari potekale v drugem razredu. Na začetku je bilo delo z njimi izčrpavajoče, saj so nekateri drugošolci nenehno tekali po razredu, metali različne predmete in kričali, ampak sem se jih hitro navadila ter z nekaterimi vzpostavila prav lep odnos, za kar sem hvaležna. Vedno znova so se veselili igranja vislic in origamijev, ki sva jih pripravili za njih. Pri morebitnih izzivih (kot je bil na primer vplet enega izmed učencev v pretep s starejšimi učenci) nama je učiteljica vedno prišla nasproti.

Delo bi priporočila ljudem, ki imajo radi otroke ali ki razmišljajo o imetju ter vzgoji svojih v prihodnosti.

Sama sem se pri delu z drugošolci naučila predvsem potrpežljivosti in strpnosti, obenem pa sem se lahko spominjala dni, ko sem bila v njihovi koži.

Matija Lebar – OŠ Božidarja Jakca

Projekt sem opravljal s sošolcem Maksimilijanom Žarićem. Ko sem prvič slišal za ta projekt, sem mislil, da bo zelo dolgočasno. Vendar je bilo vse skupaj kar zabavno. Že na prvi uri so naju lepo sprejeli. Bili so zelo prijazni in veseli, da sva se odločila za opravljanje projektnega dela pri njih. Hitro smo se dogovorili, kako bomo ta projekt speljali. Izbrali smo torek, za ostale dneve pa smo se sproti zmenili. Ni vedno vse šlo po načrtu, saj je enkrat kdo zbolel, včasih so bili treningi in tekme na poto in učiteljica, pri kateri sva opravljala projektno delo, si je zlomila nogo in je vzela bolniško. Takrat sva dobila drugo učiteljico, ki sva jo imela do konca. Otroci so bili iz različnih razredov. Prišla sva ob času podaljšanega bivanja. Priprave na dejavnost večino časa niso bile potrebne, saj so otroci delali domačo nalogo, midva pa sva jim pri tem pomagala, če je bilo potrebno. Nekajkrat sva jim pripravila kakšno uganko ali vislice in prinesla kakšno družabno igro. Ostali čas pa so se otroci igrali in učiteljica jim je pripravljala različne aktivnosti. Ugotovil sem, da si je takšne dejavnosti kar težko izmisliti in organizirati in presenečen sem bil nad učiteljico kreativnostjo in organiziranostjo. Kar me je najbolj presenetilo, je to, da sem čisto pozabil, kako je biti otrok. To sem ugotovil, takrat ko sem se predolgo spraševal in premišljeval in se nisem mogel spomniti, kaj bi bilo otrokom všeč, kaj narediti da se bodo zabavali. Včasih si sploh nisem mislil, da jim bo kakšna igra, ki se jo starejši seveda ne igrajo več, všeč in sem bil presenečen, saj sem mislil, da bodo reagirali kot jaz, ne pa kot otroci. Za to izkušnjo sem zelo hvaležen in sem vesel, kljub temu da je vzelo veliko časa, da sem imel možnost opravljanja tako delo. Ta izkušnja mi je tudi prinesla neko boljšo organizacijo, spoznavanje z ljudmi in dogovarjanje z njimi in te veščine bom sigurno lahko uporabil v nadaljnjem življenju z ljudmi, predvsem v sporazumevanju z njimi in organiziranju dela. Zato bi tudi to delo priporočil ostalim, ki so tako stari kot jaz. Tega dela se ne bi lotil drugače, ker mislim, da me je vse to nekaj naučilo, če bi se lotil drugače, me morda ne bi.

Naja Ajša Lozar Mrevlje – OŠ Prežihovega Voranca

Ko sem izvedela za projekt prostovoljnega dela, me je najprej zaskrbelo, kako bo vse skupaj potekalo. Nisem vedela, kaj pričakovati, in me je skrbelo, ali se bom pri delu dobro znašla. Kljub začetni negotovosti sem se odločila sprejeti izziv in pomagati učencem 4. b razreda na Osnovni šoli Prežihovega Voranca.

Največja težava pri načrtovanju je bila komunikacija, saj je bilo sprva težko stopiti v stik z vodstvom šole. Ko pa smo enkrat začeli, so dejavnosti potekale precej spontano. Po navadi sem namenila največ pomoči pri domačih nalogah, ki so potekale ravno ob mojem prihodu. Ko so otroci domače naloge naredili, pa smo se z njimi tudi igrali in ustvarjali. Pri igrah je bilo včasih težko držati njihovo pozornost, vendar mi je bilo delo v veselje.

Presenetilo me je, kako hitro sem se privadila novi vlogi in kako vedno bolj sproščeno sem se ob delu počutila. Najbolj pa me je ganilo, ko je prišel čas slovesa. Otroci so me objeli in me niso želeli spustiti, spraševali so me če še kdaj pridem, kar mi je dalo občutek, da sem jim nekaj pomenila. Ta izkušnja mi je dala nov vpogled v delo z otroki in me naučila, kako pomembna je potrpežljivost. Prepričana sem, da mi bodo te izkušnje koristile tudi v prihodnosti. Prostovoljno delo bi priporočila vsem, ki želijo preizkusiti nekaj novega in pomagati drugim.

Monika Minjovič – OŠ Jožeta Moškriča (2. A)

Po dogovoru s predstavniki moje bivše OŠ sem bila v okviru projektnega dela prostovoljstva 'dodeljena' 2. A razredu. Učiteljice podaljšane bivanja so namreč potrebovale pomoč, saj je 2. A izredno energičen razred. Otroci se dostikrat zelo težko osredotočijo na eno samo stvar za dlje časa, zato se je z njimi precej težko lotevati daljših ali večjih projektov, delavnic. Ob mojem prvem obisku sem se zato odločila za spoznavno igro z žogo, saj mi je bilo rečeno, da zelo radi športajo ter ustvarjajo. Tako smo si prvi dan podajali mehko žogico in se pogovarjali. Malo sem jim povedala o sebi in dogovorili smo se, da si med igro ne bodo skakali v besedo, kar so se izredno trudili upoštevati. Povedali so mi svoje ime in nekaj zanimivega o sebi ter karkoli so želeli dodati. Že prvi dan so me sprejeli medse in me vzljubili, jaz pa njih. Spoznala sem, da imajo res precej energije, a še bolj pestre osebnosti. Prvi dan smo se skupaj igrali na igrišču in, ker je bil petek, lepo pospravili razred. Ob vsakem naslednjem obisku sem se imela z njimi izredno lepo. Veliko smo klepetali, radi so se usedli k meni v naročje, mi pripovedovali o stvareh, ki so se jim zgodile in ves čas so hodili do mene po objemčke. Skupaj smo se igrali na igrišču, se lovili, barvali pobarvanke, tudi peli ... Kadar je bilo to potrebno, sem jim pomagala pri domači nalogi. Mojo pomoč pri nalogi iz slovenščine sta potrebovala predvsem dva fantka, ki sta priseljenca iz Rusije, a je njuna slovenščina vseeno precej dobra, saj se zelo trudita in vadita. Od njiju in njunih sošolcev sem dobila tudi kar nekaj risbic. Nekatere sem odnesla domov, druge pa smo skupaj raje obesili v razredu, kot okrasitev. Ob obisku nekega petka je bilo zunaj slabo vreme, zato smo si skupaj ogledali animiran film *Vrvež v moji glavi (Inside out)* in potem risali čustva, ki so bila predstavljena. Zelo zabavno se mi je zdelo, kako impresionirani so bili nad stvarmi v risanki in vmes so z zanimanjem tudi komentirali svoja opažanja. Ob enem od obiskov sem jim prinesla tudi bonbone in dogovorili smo se, da jih dobijo za nagrado po tem, ko skupaj pospravimo razred. Vsi so lepo ubogali in mi poročali o opravljenem opravilu, nato pa so dobili dva bonbona in objem. Največji izziv pri vsem tem je bilo pripravljanje torb za domov in oblačenje za na igrišče. Nekateri so namreč rabili izredno veliko časa za pospravljanje drugi za oblačenje, imeli smo tudi nekaj zabavnih primerov iskanja čevlja, ki se je izgubil med potjo od garderobe do razreda. v splošnem je bila izkušnja izredno pozitivna. Na začetku sem bila malo nesigurna, ker sem se bala, da me ne bodo sprejeli, a že na prvem obisku sem postala 'glavna atrakcija' in jih tudi sama vzljubila. Tako fantje kot punce so bili vedno navdušeni, ko sem stopila skozi vrata in prav veselila sem se naših obiskov. Kljub že opravljenemu zahtevanemu številu ur in primanjkanju časa na splošno, bom zato obiske še nadaljevala. Učiteljice so enotne glede tega, da lahko pridem kadarkoli, tudi brez najave, otrokom pa sem obljubila, da jih zagotovo še vidim in obljubo mislim držati. Kar se je začelo kot oblika šolske obveznosti, se je spremenilo v neke vrste hobi oz. sprostitev zame, saj je so te otroci zdaj 'moji sončki' in jih že pogrešam. Ta zgodba še ni končana.

Matija Petejan – OŠ n. h. Maksa Pečarja

Ko sem izvedel, da bom moral opravljati prostovoljstvo na osnovi šoli, sem bil sprva nekoliko presenečen. Nisem točno vedel, kaj pričakovati in ali bom sposoben to prostovoljstvo opraviti. Enakega mišljenja je bil sošolec Sebastian, zato sva se odločila, da bova prostovoljstvo opravljala skupaj na Osnovni šoli Maksa Pečarja, katero je obiskoval on.

Pri načrtovanju in izvedbi sem se srečal z nekaj izzivi. Prvi izziv je bil, kako se povezati z otroki, kako jim pomagati pri učenju in kako jih zabavati. Največji izziv pa je bil, kako uskladiti moj urnik z njihovim. Moje šolske obveznosti so se po navadi končale med 13.00 in 14.00, medtem ko so osnovni šolarji običajno imeli ob 15.00 uro učnega miru. V času, ko sem lahko prišel, so se učenci v miru in tišini učili ter pisali njihovo domačo nalogo, tako da v tistem času jaz nisem moral opravljati prostovoljstva.

Priprave na dejavnosti so potekale sproti, saj sem se za vsak dan posebej odločil, kaj se bom z njimi igral ter tudi sproti videl, kdo je potreboval pomoč pri učenju oz. pisanju domačih nalog. Kadar je bilo vreme lepo, smo bili zunaj in se lovili ali pa igrali nogomet. V deževnih dnevih pa smo ostali v šoli, kjer smo se kartali ali pa prav tako igrali nogomet. V takih dnevih sem jim tudi pomagal pri učenju oz. pisanju domačih nalog.

Najbolj me je presenetilo, kako hitro so me otroci sprejeli medse in kako zabavno je bilo preživljati čas z njimi. Njihova energija in otroška naivnost sta me navdušili, saj so vsako dejavnost dojemali z veliko radovednostjo in entuziazmom, a hkrati so bili zelo vljudni in me sprva tudi vikali.

Ta izkušnja mi je omogočila razvijanje komunikacijskih in pedagoških veščin. Naučil sem se, kako se približati otrokom, jih motivirati in pomagati na način, ki ustreza njim. Te veščine bom zagotovo lahko uporabil v prihodnosti, če ne prej, ko postanem oče in imam svoje otroke.

Na koncu lahko rečem, da bi se te naloge zdaj lotil še bolj samozavestno. Delo bi vsekakor priporočil tistim, ki imajo potrpljenje in znajo ravnati z mlajšimi, saj je bila zelo koristna in zanimiva izkušnja. Ne samo da sem pomagal drugim, ampak sem tudi sam se veliko naučil o potrpežljivosti, komunikaciji in delu z otroki.

Meta Pompe – OŠ Prežihov Voranc

Projekt se mi je zdel izvrstna zamisel za “stopiti ven iz svoje cone ugodja” in pri tem početi nekaj koristnega. Zelo imam rada otroke, tako da ni bil to zame najmanjši problem. Mogoče se mi je zdelo še najtežje pridobiti naklonjenost otrok, ko pa sem jo in so me sprejeli, smo se imeli super.

Večinoma sem četrtošolcem pomagala pri domačih nalogah, ko pa so le-te opravili, smo se igrali (po navadi z lego kockami) ter se mnogokrat šli pred šolo igrati finsko ali med dvema ognjema. Presenetilo me je, kako hitro lahko človek pozabi pravila iger, za katere je mislil, da ga bodo spremljale do konca življenja.

Ta priložnost mi je omogočila preklon med svojim srednješolskim življenjem v življenje četrtošolčkov. Nemaleokrat sem občutila nostalgijo in občasno sem se zalotila, kako kar sama sestavljam stolp iz kock, ko otroci niso potrebovali pomoči pri domači nalogi.

Projekt se mi ni zdel kot dodatna obremenitev in najbolj me je razveselilo, ko me zadnji dan nekateri otroci niso želeli spustiti iz objema. To mi je zagotovo polepšalo dan.

Eva Schweiger – OŠ Šentvid (2. razred)

Ko sem prvič izvedela, da bomo opravljali prostovoljstvo na osnovnih šolah, sem se razveselila, saj se mi je zdelo delo z otroki zabavno. Odpravila sem se na Osnovno šolo Šentvid s prijateljico Lino. Sprva sem hotela iti na svojo osnovno šolo, ki sem jo včasih obiskovala, ampak mi je ravnateljica odgovorila s sporočilom, da mora zbrati svoje misli.

Z Osnovno šolo Šentvid sva se z Lino dogovorili, da bova pomagali učencem pri učni pomoči. V drugi razred sva prihajali iskat dva učenca, ki sva ju potem odpeljali do sobe, kjer sva izvajali pomoč. Pomagali naj bi pri domačih nalogah in branju, vendar fanta nista izkazala veliko motivacije do dela, zato smo se velikokrat šli vislice in vadili pravilno pisanje besed. Potem sva morali to aktivnost prekiniti, saj je eden od fantov začel na tablo pisati neprimerne besede in mi s flumastri večkrat umazal hlače ter majico. Najin največji izziv je bila torej disciplina in izkazovanje spoštovanja. Težko je bilo ohraniti nadzor nad neprimernim vedenjem, saj noben pristop ni deloval. Zadnji obisk je bil najbolj težaven, saj je učenec na primer metal stvari v naju, slinil hlače, grizel, bežal, lajal, tepel, grozil... Bila sem zelo vesela, da je bilo to zadnje srečanje, saj bi drugače o tem res morali obvestiti učiteljico, saj so šle stvari izven nadzora.

Prostovoljstvo zame ni bila pozitivna izkušnja. Malo sem bila razočarana, saj sem bila sprva zagnana do dela in sem pričakovala, da bom lahko učencem vsaj malo pomagala in jim olajšala obremenitev s šolo. Vendar dober odnos ni bil vzpostavljen, zato so bila srečanja samo dodatna obremenitev.

Neža Sitar – OŠ Prežihov Voranc

Ko sem izvedela za projekt sem bila zelo navdušena, saj imam rada otroke.

Največji izziv pri delu z otroki je bil ohranjanje pozornosti otrok, nekateri so hitro zgubili zanimanje in bili nemirni. Drug izziv pa je bil usklajevanje urnikov, kajti moj razred je ravno imel teden plavanja. Prostovoljstvo sem opravljala v obliki pomoči pri domači nalogi in igranja družabnih iger. Delo je potekalo spontano.

Najbolj me je presenetilo, kako hitro so me otroci sprejeli. Niso bili zadržani in sramežljivi, temveč so se z menoj pogovarjali in mi zaupali, kot bi se poznali že več let. To mi je omogočilo, da sem bila tudi jaz bolj sproščena.

Ta izkušnja me je naučila, kako snov in naloge razložiti na bolj preprost način, tak, da je razumen vsem. Naučila sem se delati kot voditeljica in delati spontano v neznanem okolju. Naučila sem se tudi prevzeti avtoriteto, kar je bilo potrebno, če so bili otroci preglasni.

Če bi se še enkrat lotila dela, bi se predhodno pozanimala, ob kateri uri otroci rešujejo domačo nalogo, da bi bila ta vsakič vključena v moj urnik. Delo bi priporočila vsakomur, ki ima rad otroke in hoče razviti svojo potrpežljivost in izboljšati svojo vodstveno vlogo.

Katja Svenšek – OŠ Prežihovega Voranca (3. A)

Prostovoljno delo sem opravljala na Osnovni šoli Prežihovega Voranca, kjer sem nudila pomoč učencem 3. a razreda. Ko sem prvič izvedela za nalogo, nisem bila preveč navdušena, saj mi delo z otroki ni preveč pri srcu in mi ne predstavlja nečesa, kar bi počela v prostem času. Kljub temu pa sem se naloge lotila optimistično, saj se mi je zdelo koristno, da bi poskusila nekaj novega. Za OŠ Prežihovega Voranca sem se odločila skupaj s tremi sošolkami. Prvo težavo je predstavljala komunikacija, saj se ravnateljica šole sprva ni odzvala na naš mail, kasneje pa je delo z otroki potekalo spontano, kar me je presenetilo. Največkrat sem pomagala pri reševanju domačih nalog, poleg tega pa smo ustvarjali in se igrali družabne igre, čeprav je bilo pri teh včasih težko ohraniti pozornost otrok.

Pri delu sem se počutila sproščeno, čeprav mi je bila sprva misel na projekt neprijetna, in mislim, da je bila to lepa izkušnja, saj me je spomnila na lastno otroštvo. Tako delo bi priporočila vsem, ki imajo radi delo z otroki ali pa si želijo poskusiti kaj novega.

David Šega – OŠ Dravlje

Na Gimnaziji Bežigrad smo v 3.C v okviru projekta prostovoljstva obiskovali osnovne šole in s tem pomagali učiteljem podaljšanega bivanja oziroma dodatne strokovne pomoči.

Že na začetku sem so soočil s problemom, saj so bile le redke šole pripravljene sodelovati z nami. Poleg tega se je pojavila težava, saj sem bil mnenja, da učiteljem s svojim takratnim znanjem nisem imel zmožnosti nuditi pomoči. A se je izkazalo, da temu ni tako.

Sodeloval sem v podaljšanem bivanju, kjer sem pomagal učitelju pri vodenju ur športne vzgoje. Skupaj smo jim postavljali poligone, se z njimi igrali ter jim pokazali kakšno novo domiselno igro, s katero smo jim polepšali dan. Pri vodenju razreda me je najbolj presenetilo, kako svojeglavi so otroci. Že najlažji ukaz, kot je na primer postavite se na črto, preslišijo ali pa ga namensko ne ubogajo. Vendar ko prezrem te neprijetnosti, je bila celotna izkušnja zelo prijetna, saj smo se skupaj z učiteljem tudi precej zabavali na račun otroške nepredvidljivosti.

Ta projekt mi je omogočil pridobitve novih izkušenj in veščin, med katerimi se je po mojem mnenju najbolj urilo potrpljenje, ki pa mi bo prišlo prav tudi v vsakdanu. Projekt bi priporočil vsakomur, ki najde veselje v izvajanju prostovoljnih del in tistemu, ki si želi pridobiti izkušnje in vrline, ki jih je na drugačen način težje pridobiti.

Val Šegatin – OŠ Dravlje

Delo sem opravljal na osnovni šoli Dravlje. Delo sem opravljal z učenci obeh drugih razredov pri popoldanski uri športne vzgoje. To je izgledalo tako, da sem prišel v telovadnico in sem se med ogrevanjem učencev z učiteljem dogovorili, kaj bomo izvajali.

Skupaj smo jim postavljali poligone in se z njimi igrali. Pri vodenju razreda me je najbolj presenetilo, kako neposlušni so otroci. Ukaze oz. navodila so običajno preslišali ali pa ga namensko niso ubogali. Bil pa sem presenečen nad ustrežljivostjo otrok, saj so želeli pomagati pri čisto vsaki stvari, tudi če pomoč ni bila potrebna. To je prišlo posebno prav, ko smo pospravljali telovadnico in je šlo le to veliko hitreje, saj so vsi pomagali.

Pri tem projektu sem dobil novo spoštovanje do poklica učitelja mlajših razredov. Tudi sam sem se nekaj, največ pa sem po mojem dobil pri potrpljenju, ki pa mi bo prišlo prav tudi v vsakdanu. Če bi se projekta ponovno loteval, bi se malo bolj pripravil v naprej, drugače pa bi projekt priporočil vsakomur, ki ima rad otroke in hoče razviti svojo potrpežljivost in izboljšati svoje vodstvene sposobnosti.

Lina Turk – OŠ Šentvid

Tega projekta sem se sprva kar veselila, saj se mi je zdelo, da bo zanimivo delo in da bom tako pridobila izkušnje ter pomagala otrokom. S svojo nekdanjo osnovno šolo sva se s sošolko Evo zmenili, da bova določenim otrokom nudili učno pomoč. Že ko sva prvič prišli na šolo in spoznali drugošolca, ki naj bi jima pomagal, sem spoznala, da bo teh dvanajst ur kar napornih. Eden od fantov je bil namreč nasilen, grozil nama je, da naju bo pretepel, ni želel delati domačih nalog, bežal iz učilnice, ni naju ubogal, večkrat naju je poskušal pobarvati s flomastri (kar mu je nekajkrat na žalost uspelo), proti nama je suval s konico svinčnika ... Ne glede na to, kaj sva storili, da bi se umiril in da bi lahko dejansko nudili učno pomoč, je s svojim obnašanjem vztrajal. Drugi fant je bil mirnejši, a se je tudi on nekajkrat začel upirati vsemu. Nisva vedeli, kaj narediti, saj nič ni delovalo. Ker ju nisva znali prepričati v učenje ali delanje domačih nalog, smo se šli prvih nekaj ur vislice, a smo morali tudi to opustiti, saj sta na tablo začela pisati neprimerne besede. En dan sta se igrala s kockami, a tudi pri tem ni bilo miru – metala sta kocke v naju, po učilnici, na koncu jih nista želela pospraviti. Presenetljivo je bila najbolj mirna igra Človek ne jezi se.

Če bi morali to delo ponoviti, bi verjetno že po prvi uri povedali eni izmed učiteljic, kako se obnašata, ter prosili za nasvet ali pa prisotnost učitelja, saj je bilo tako delo v bistvu nemogoče. Želela sem pomagati otrokom, ki to pomoč potrebujejo, a na žalost to na koncu ni bilo uspešno. Ta izkušnja je bila zame precej negativna, verjamem, da bi se lahko izteklo veliko bolje in bi to tako imela lahko to v lepem spominu ter s tem pridobila nove izkušnje, a na koncu je bilo to samo 12 zelo stresnih in nervoznih ur.

Urh Uratnik – OŠ Rodica (9. in 5. razred)

Moji prvi občutki, ko sem izvedel za projekt, so bili mešani. Dela z mlajšimi se nisem bal, ker imam otroke rad, skrbelo me je predvsem, koliko učencev bo še v šoli, ko bom prišel do šole, saj ne živim v Ljubljani. V šoli sem pomagal pri urah nemščine za 9. razred in pri domačih nalogah iz matematike za 5. razred. Posebnih priprav nisem rabil, več časa sem porabil za iskanje idej, kako spodbuditi k delu tiste, ki jih učenje ne zanima, ter tiste, ki jim je neprijetno pokazati, da česa ne znajo. Presenetilo me je, kako zelo sem se pri urah z mlajšimi zabaval in kako hitro mi je minil čas. Prav na vsaki uri so me učenci nasmejali s svojimi idejami, kot na primer, da če nisem pravi učitelj, jih pa zagotovo ne bom zašpecal, če bodo uporabljali telefon. Izkušnja je bila super in dogovoril sem se, da bom še prišel, čeprav se je projekt že končal.

Liam Zohil – OŠ Karla Destovnika Kajuha

Ko sem izvedel za projekt, sem imel sprva mešane občutke. Po eni strani se mi je zdelo zanimivo preizkusiti nekaj novega, po drugi strani pa nisem bil prepričan, kako bom uspel vzpostaviti stik z otroki in jih animirati.

Največji izziv je bil, kako ohranjati pozornost otrok, saj so bili zelo energični in se hitro zamotili z drugimi stvarmi. Pri načrtovanju sem želel pripraviti aktivnosti, ki bi otroke zanimalo in jim bile zabavne. Izkazalo se je, da je igranje nogometa je bilo odličen način za vzpostavljanje odnosa z otroki, saj so tako sproščeno komunicirali in se lažje odpri, imel sem pa nekaj problemov s stalnimi prepiri o prekrških in izbiri ekip.

Največ časa smo preživel na igrišču, kjer smo igrali nogomet, hkrati pa sem občasno pomagal tudi pri popraviljanju domačih nalog.

Presenetilo me je, kako hitro so me otroci sprejeli. Že po prvih nekaj srečanjih so me poznali po imenu in komaj čakali, da se igramo skupaj. Najbolj me je navdušilo, kako se kljub svoji mladosti trudijo pri domačih nalogah, čeprav jim nekatere stvari še delajo težave, kot na primer to, da jih veliko sploh ni govorilo slovenskega jezika. Izziv je bil tudi občasno umiriti razigrano skupino, še posebej kadar je bila v igri tekmovalnost.

Delo z otroki me je naučilo potrpežljivosti in prilagodljivosti. Naučil sem se, kako na preprost način razložiti stvari in jih motivirati, kar je koristna veščina tudi izven tega projekta. Prav tako sem pridobil izkušnje pri vodenju skupine in usmerjanju otrok pri njihovih nalogah.

Če bi se projekta lotil še enkrat, bi se zagotovo lažje podal v delo, saj zdaj vem, kaj pričakovati. Takšno delo bi priporočil vsem, ki radi delajo z otroki ali želijo pridobiti izkušnje na tem področju. Kljub začetnim skrbem je bila to zelo prijetna in poučna izkušnja, ki mi je dala nov vpogled v delo učiteljev in vzgojiteljev ter pomen sproščenega in motivacijskega pristopa pri delu z mlajšimi učenci.

Sebastian Zule – OŠ n. h. Maksa Pečarja

Na osnovni šoli narodnega heroja Maksa Pečarja sva bila s sošolcem, v okviru projektnega dela, dodeljena v 3. c razred. Delo z otroki mi nikoli ni predstavljalo nobenega problema, zato sem se tudi ob novici, da bo projektno delo potekalo na osnovni šoli, rahlo razveselil. Največji problem nama je predstavljalo usklajevanje urnika z osnovnošolci, saj imajo v njihovem urniku določen popoldanski mir, ki ga s sošolcem nisva želela motiti. Navsezadnje pa sva večino terminov uskladila na dni lepega vremena, zato smo večino časa preživeli na zunanjem igrišču. Po dolgem času sem se sprehodil po starih hodnikih šole, kar je v meni vzbudilo veliko lepih spominov. S sošolcem sva učencem pomagala pri domačih nalogah, učenju, odgovorila pa sva tudi na veliko vprašanj glede srednje šole in višjih razredov osnovne. Na zunanjem igrišču smo igrali nogomet, košarko in pa tudi skrivalnice, kar mi je bilo v večje veselje, kakor sem pričakoval. Najbolj me je zanimalo, kakšni so otroci danes, kaj so njihove želje, kako preživljajo prosti čas, kaj radi počnejo in po pričakovanjih se stvari niso dosti spremenile v primerjavi z nami v njihovih letih. Otroci so bili nasmejani, veseli in polni energije, kar je bilo lepo videti. Izkušnja mi je bila precej všeč, saj ni bilo nobenih večjih problemov, večinoma pa mi je bilo preživljanje časa z učenci v veselje. Izkušnjo bi definitivno priporočal dijakom naše šole, saj je delo z otroki ena od vrlin, ki jo mora posameznik dobro poznati.

Maksimilijan Žarić – OŠ Božidarja Jakca

Ko sem izvedel za projekt, sem bil presenečen, saj si nisem mislil, da bomo opravljali OIV ure v takšnem smislu, ampak mi je bila ideja zelo všeč in dobronamerna. Za projekt sem si izbral osnovno šolo, ki sem jo jaz obiskoval in sem se počutil domače. Zame je bil največji izziv časovno določiti, kdaj in od katere do katere ure bi opravljal delo, saj se poleg šole ukvarjam s športom in imam veliko treningov. Poleg tega ure nismo smeli opravljati v času našega pouka, ki se po navadi konča eno uro po zaključenem pouku v osnovnih šolah, zato je bilo na šoli le nekaj otrok v popoldanskem varstvu, kjer sem sodeloval. Ves čas na šoli sem bil v razredu, kjer so bili učenci 2. in 3. razreda. Pomagal sem pri učenju, domačih nalogah in pomagal sem učiteljem pri pregledovanju nalog. Ko so učenci zaključili z nalogami, je bil čas za igro. Nekajkrat sva skupaj s sošolcem pripravila kratek program, saj ni bilo prisotnih veliko otrok. Igrali smo se vislice, s tem so se otroci učili nove besede, prinesla sva plastelin, s katerim smo ustvarjali razne izdelke, in iz papirja smo sestavili malo mesto. Pri projektu me je najbolj presenetila volja otrok do dela in njihovo vzorno vedenje. Radi so sodelovali in pozorno so poslušali, predvsem so se med seboj zelo dobro razumeli. Delili so si hrano, pripomočke in se niso prepirali. Ta projekt mi je pomagal pri razumevanju vedenja otrok in njihovega razmišljanja. Zaenkrat ne vem, kje bi lahko te izkušnje uporabil, saj se redko ukvarjam z otroki.

Ta projekt mi je bil zelo všeč. Vsakokrat sem šel z veseljem v osnovno šolo, saj so me bili otroci veseli. Bilo bi lažje, če bi lahko prej prišli na osnovno šolo, ker bi imeli na razpolago več časa in bi lahko tudi pomagal pri pouku. To delo bi priporočil vsakomur, ki namerava imeti v prihodnosti družino, saj se naučiš delati z otroki.

Lara Žejn – OŠ Zadobrova (1. B)

Sprva sem se tega projekta veselila, saj rada delam z otroki. S sošolko Niko sva se odločili, da bova prostovoljstvo izvajali na svoji nekdanji osnovni šoli, OŠ Zadobrova, zato sva stopili v stik s podravnateljico in se vse brez kakršnihkoli težav uskladili. Šolo sva obiskovali dvakrat na teden po dve šolski uri.

Dodeljen nama je bil 1. B razred, kar mi je najprej predstavljalo izziv, saj so bili otroci še zelo majhni in zelo živahni. V času po pouku, v podaljšanem bivanju, sem otrokom pomagala z domačo nalogo, največkrat pa smo skupaj risali in ustvarjali.

Najtežje mi je bilo nenehno animirati otroke, ti pa so si vsi želeli pozornosti in igre. Hitro sem se tega privadila in ugotovila, da je aktivnost risanja z njimi najboljša, saj so bili zelo ustvarjalni in tako so se lahko izkazali. Na začetku sem bila skeptična, če me bodo otroci sprejeli, in nisem bila prepričana, kako se bodo odzvali name, vendar so me po prvih obiskih navdušeno pozdravili in se težko poslovili, kar me je zelo prijetno presenetilo. Zanimivo je bilo delati s tako veliko skupino majhnih otrok in med projektom me je presenetilo, kako iskreni, ustvarjalni in polni energije so ves čas bili.

Tak projekt se mi zdi primeren za vse, ki radi delamo z otroki, je pa tudi dobra izkušnja za vsakogar, saj me je naučila izvirnosti, ustvarjalnosti in potrpežljivosti. Kljub vsem prvim pomislekom se je to izkazala za poučno in prijetno izkušnjo, ki so mi prinesle večine, ki so uporabne v vseh aspektih življenja.

Nika Žejn – OŠ Zadobrova (1. B)

Sprva nisem bila navdušena nad projektom prostovoljstva v osnovni šoli, saj nisem bila povsem prepričana ali mi bo všeč ter če se mi bo uspelo povezati z otroki. Vendar so bili moji pomisleki odveč, saj sem uživala vsako popoldne, ko sem jih obiskala.

Z Laro sva se odločili, da bova obiskovali svojo nekdanjo osnovno šolo, in sicer OŠ Zadobrova. Kontaktirali sva podravnateljico ter se dogovorili za krajši uvoden sestanek. Zelo hitro smo se dogovorile za termine in brez težav sva hitro začeli. Kmalu po tem pa sva že začeli z obiskovati 1. b razred, kamor sva hodili v podaljšano bivanje dvakrat tedensko po uro in pol. Na začetku sem imela težave, kako naj pristopim do otrok, saj so bili še majhni in zelo razigrani, ampak sem se hitro privadila. Z Laro si nisva pripravili načrta, kaj naj bi počeli, ampak kljub temu sva videli, da so zelo radi ustvarjali. Največ časa sva z njimi preživeli z ustvarjanjem in risanjem, občasno pa sva jim pomagali tudi pri nalogah. Če je bilo vreme lepo, smo se igrali tudi zunaj, kjer so mi razkazali igrišče in pokazali, kaj se radi igrajo. Najraje so risali risbe z nama in vedno so prosili, da jim nariševa kakšen avto ali pa lik iz risanke. Takrat sem morala biti potrpežljiva, saj so običajno prišli kar vsi naenkrat, ampak smo se zmenili. Počasi smo gradili zaupanje in veselila sem se vsakega obiska prav toliko kot otroci. Vsakič se mi je bilo kar težko posloviti, najtežje pa je bilo zadnjič ko sva prišli. Narisali so nama tudi nekaj risbic in skupaj smo pojedli piškote.

Zame je bilo to res pozitivna izkušnja, saj sem uživala, predvsem sem se pa zabavala. Presenetilo me je, kako ustvarjali in pozorni znajo biti že tako majhni otroci. Poleg tega sem se naučila potrpežljivosti in izvirnosti pri delu z njimi.

Maša Žgur – OŠ Toneta Čufarja

Ko sem izvedela za naš prostovoljni projekt, sem bila takoj navdušena nad idejo. Sicer sem pomislila tudi na dodatne obremenitve in popoldanske obveznosti, ki jih bo projekt prinesel sabo, vendar te niso zasenčile moje želje po sodelovanju v tej prostovoljni akciji.

Na težave sem naletela že ob organizaciji časa. Pouk na osnovnih šolah je po koncu pouka na naši gimnaziji namreč že zdavnaj zaključen, zato si od sodelovanja pri učnih urah nisem mogla veliko obetati. Poleg tega so petošolci v času mojega prostovoljstva pisali domače naloge in pri tem niso želeli pomoči, kar je oviralo izvedbo programa, ki sem ga vnaprej pripravila. Poleg tega so pred odhodom veliko časa porabili za malico, zato sem sodelovala pri mazanju kisle smetane na kruh in delila narezano korenje. Nekega dne, ko sem v razredu nekemu učencu pomagala s pisanjem pesmice, je prišlo do manjšega incidenta. Eden izmed petošolcev naj bi na hodniku udaril učenca drugega razreda, ki se je pripravljal na odhod domov. To je nama s sošolko, ki sva bili takrat v učilnici sami z učenci, prišel povedat razjarjen oče otroka iz drugega razreda, ki je nagovarjal petošolce in jih spraševal, kdo je udaril njegovega sina. V tistem trenutku nisva vedeli, kako pravilno odreagirati. Na srečo se je takrat v razred vrnila učiteljica, ki je zadevo uspešno razrešila.

Pri projektu me je presenetilo, kako težko je obvladovati razred poln otrok, ki neprestano skačejo naokoli, se valjajo po tleh in brez obvestila odhajajo iz učilnice. Zaradi tega opažanja sem razvila večje spoštovanje do učiteljev, vzgojiteljev in drugih pedagoških delavcev, za katere prej opisani prizor, predstavlja službeni vsakdan.

Vsem zapletom navkljub menim, da me je ta neprecenljiva izkušnja navdala z zaupanjem vase in samozavestnostjo pri javnem nastopanju, saj sem morala skupini otrok predstavljati izdelke, ki sem jih z njimi nameravala narediti dano učno uro. Obenem sem postala tudi bolj potrpežljiva, saj je bilo, predvsem učencem drugega razreda, navodila za izdelavo origamija potrebno neprestano ponavljati, jim razložiti, kako list prepogniti v trikotnik in pomagati pri glajenju robov.

Menim, da sem tekom projekta razvila veliko koristnih veščin, ki mi bodo pomagale v vsakdanjem življenju. Imam tudi dober občutek, ker sem prvič opravljala prostovoljno delo in tako otrokom vsaj za malenkost polepšala dan. Mislim pa, da bi bil učinek našega projektne delo še večji, če bi si izbrali drugo tarčno ustanovo, kot so recimo domovi za starejše, kjer je pomanjkanje delovne sile v primerjavi z izobraževalnimi ustanovami še nekoliko večje.

